

„Nechci spasit svět, jen zažehnout pláminek dobroty.“

Na tomto místě vám, milé čtenářky, pravidelně přinášíme příběhy žen, které dokázaly překonat samy sebe nebo něčím vynikají nad ostatními. Uvítáme i vaše tipy, třeba i vy znáte výjimečnou ženu, která si zaslouží, aby její osud poznali naši čtenáři! Pište na: kafickoprozeny@rf-hobby.cz.

Na důchod nepomyšlí, vždyť má ještě tolik práce.

Paní Věra Doušová odjakživa bojovala za spravedlnost. Už jako dítě bývala vůdcem party a bila se za práva jejich členů. Její nátura jí předurčovala životní cestu.

Vystudovala psychologii a sociologii a rozhodla se svůj život zasvětit pomoci potřebným. „Vím, že nespasím celý svět a ani se o to nepokouším, mám jen potřebu zažehnout v lidech ve své blízkosti jakýsi pláminek dobroty, aby tu pomoc, kterou dostali ode mne, rozdávali dál a věřili, že tak je to správně,“ vysvětluje. A je pravda, že se jí to skutečně daří. Přitom sama dobře ví, co je to bojovat o přežití. Prožila si své, ale nešťitila se žádné práce ani nepohodlí. Dokonce sedm let, těsně před revolucí, strávila se svými dětmi v maringotce československého lunaparku.

Zachránila tisíce lidí

Ani v těžkých chvílích nepřestala myslet na druhé. Těsně po revoluci ji Václav Havel vybídl, aby navštívila české vesnice nedaleko Černobylu a zmapovala situaci na Ukrajině.

Když byl s vládní výpravou v Moskvě, přišli za ním s peticí čeští krajané, kteří sem odešli v 60. letech minulého století, a prosili o repatriaci. Po výbuchu v Černobylu se ocitli v nouzi, umírali, byli nemocní a chtěli se vrátit domů. Bylo třeba jim pomoci. „Krajané mě nadchli. Žili sousedským životem, vesničky měli čisté, domečky upravené, mluvili archaickou češtinou, zpívali české písně, vyprávěli... Rozhodla jsem se, že udělám vše pro to, aby vláda přijala zákon o přesídlení,“ říká skromně, přitom zachránila na dvě tisícovky lidských životů.

Pomoc potřebným...

To je však „jen“ kratší epizoda v dlouhé řadě intenzivní pomoci druhým. „Už si na všechno ani nevzpomenu,“ krčí rameny při otázce, co dalšího se jí povedlo. A tak vzpomeňme alespoň její práci v nadaci Dětský mozek. Dále vedla psychologickou poradnu pro rodiny pečující o dítě s postižením, organizovala pro ně odlehčovací pobyty, sepsala pro ně knihu, která jim měla usnadnit život, a dodnes pro ně dováží ze Skandinávie zdravotní pomůcky. Mimo jiné pracovala v Olivově nadaci, kde vybavila a zařídila Dům na půl cesty a Azylový dům pro matky s dětmi. Založila občanské sdružení Sedm

DŮLEŽITÁ JE ROVNOVÁHA

Den má jen dvacet čtyři hodin, ale zdá se, že den Věry Doušové jich musí mít daleko víc. A to při všech svých aktivitách stihá i vlastní zájmy a osobní radosti. Dvakrát denně plave, zpívá ve sboru, chodí na procházky se svým čtyřnohým partákem,

vyráží na výlety a se svým mužem hodně cestuje po celém světě. Jak říká, je důležité, aby práce a odpočinek byly v rovnováze. „Nedaří se to vždycky, ale když už je práce dlouho moc, mám takový radar a hned poslechnu. Jednoho dne se probudím a mám chuť

zůstat doma, vůbec se netěším do práce. A to je pro mne znamení, že začnu hledat levnější letenky a na týden někam daleko odletím. Ale stejně, než ten týden skončí, se už zase těším do práce,“ dodává s úsměvem.

Za svou činnost získala mimo jiné ocenění Laskavec.

Brzy oslaví pětasedmdesát let. Místo, aby užívala zaslouženého odpočinku, věnuje veškerý čas i energii pomoci druhým. Její elán a nasazení by jí mohli závidět o generace mladší.

v nouzi. „Potravinové balíčky potřebným lidem vydává potravinová banka 2x týdně, celkem je to asi 2 tisíce balíčků za měsíc.

Nic není problém

Je vdaná a má dvě děti. Přitom stále pracuje intenzivně, s ohromným nasazením. A tak rodinu ani nepřekvapí, když vyrazí pomáhat třeba na Štědrý den, nebo doma ubytuje toho, kdo to právě potřebuje. Před lety u sebe ubytovala tříčlennou rodinu českých krajanů. „Bydleli ve Lvově a neměli nárok na stěhování. Ale jejich dcera měla dětskou mozkovou obrnu a primář v Hamzově léčebně prohlásil, že pokud nebude intenzivně rehabilitovat, tak degeneruje ještě do patnácti let věku.“ Na Ukrajině se tehdy ještě tato nemoc neléčila. Tak u ní rodina s nemocnou dcerkou bydlela asi tři roky, než dívka úspěšně absolvovala Jedličkův ústav.

A nezhálí ani dnes

Už dvanáct let vede potravinovou banku pro Prahu a Střední Čechy. Když ji přebírala, byla to malá banka s nepravidelnou pracovní dobou a nepravidelnými dodávkami jídla. Během několika let se jí podařilo banku profesionalizovat. „Dnes máme tři sklady, sedm dodávkových vozů, tři chladicí a mrazicí boxy, ročně zachráníme více než 2000 tun potravin a vydáme je zhruba 35 000 lidem

Snímek z roku 1950, kdy byly paní Věra Doušové tři roky.

Má dobré srdce

Za svou činnost, ale hlavně za svou milou povahu získala mimo jiné ocenění Laskavec, které se udílí laskavým a vlídným lidem. Ale nerada o něm mluví.

„Chtěla jsem se jen rozdělit o to, že je možné žít s radostí a užívat si život, aniž bychom někomu škodili,“ říká skromně. A co jí ocenění dalo? „Poznala jsem partu skvělých lidí, kteří, každý na svém místě a v oboru, dělají to, co umí,“ doplnila tato dobrosrdečná žena.